

som er tilstrækkelige til dækning af fordringen. Da man endvidere af hensyn til kreditgivningen ikke har ment, at transgbeneficiet bør omfatte fast ejendom, jfr. forslaget § 509, stk. 1, vil det undertiden være nødvendigt at foretage udlæg i fast ejendom, som tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand. Af hensyn til skyldneren og hans familie bør der derfor ligesom ved udlæg i løsøre gennemføres en ordning, hvorefter skyldneren længst muligt bevarer ejendommen.

Det norske konkurslovsudvalg har i sin betænkning om gældsforhandling og konkurs (NOU 1972:20) foreslået, at fogedretten efter skyldnerens begæring skal kunne bestemme, at tvangs salg af skyldnerens faste ejendom eller lejeret til fyldestgørelse af andre krav end lejekrav og panteret kun kan ske, hvis der skaffes skyldneren en anden bolig, der med hensyn til beliggenhed, størrelse og pris tilfredsstiller rimelige krav.

Efter justitsministeriets opfattelse bør en så vidtgående bestemmelse som den af det norske konkurslovsudvalg foreslåede imidlertid ikke gennemføres her i landet.

Der foreslås i stedet i § 525, stk. 2, indsat en bestemmelse om, at en fordringshaver, der har opnået udlæg i fast ejendom, der tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand, ikke kan forlange ejendommen sat på tvangsauktion, så længe skyldneren overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. Denne afdragsordning vil efter omstændighederne kunne udstrækkes ud over de ovennævnte 10 måneder. I modsætning til reglen i stk. 1 om løsøre har man ikke ment at burde hindre en senere udlægshaver i at gennemføre tvangsauktion, medmindre der også for denne udlægshavers krav kan fastsættes en afdragsordning. Reglen i stk. 2 tager kun sigte på fast ejendom, der tjener til helårsbolig.

De foreslåede regler finder ifølge forslaget § 525, stk. 3, ikke anvendelse ved udlæg på grundlag af pantebrev med pant i det udlagte.

Reglerne vil heller ikke være af større betydning ved inddrivelse af skatter og afgifter. Vedkommende myndighed har normalt, inden sagen sendes til inddrivelse, taget stilling til, om henstand bør ydes. Der bør derfor i almindelighed ikke ydes yderligere henstand.

7. Nedlæggelse af sognefogeddistrikter.

Efter retsplejelovens § 118, stk. 2, bistår sognefogederne politiet efter de hidtil gældende regler, d. v. s. forordningen af 11. november 1971 om sognefogeders beskikkelse, deres embedsforretninger og belønninger. Sognefogederne udnævnes af amt-

manden, men hører i administrativ henseende under politimesteren.

Udover at være bistand for politiet foretager sognefogederne navnlig udlægs- og udpantningsforretninger vedrørende løsøre under 200 kr.

Justitsministeriet har bl. a. som følge af indstillingen i betænkning nr. 605/1971 fra strukturudvalget vedrørende politiet haft forhandlinger med sognefogedforeningerne om nedlæggelse af de bestående sognefogeddistrikter. Der er under disse forhandlinger opnået enighed om, at der ikke i dag er grundlag for at opretholde hovedparten af sognefogedstillingerne, og disse stillinger er nu nedlagt, medmindre ganske særlige forhold, f. eks. geografiske, har begrundet opretholdelse af enkelte stillinger. Bestemmelsen i betænkningssudkastets § 503 om udlæg for beløb på ikke over 1.000 kr. ved sognefogeden er derfor ikke medtaget i lovforslaget.

8. Bortset fra de under 1-7 nævnte ændringer er lovforslaget i det væsentlige overensstemmende med udlægsudvalgets lovudkast. Der kan derfor i det hele henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i betænkningssudkastet. Nedenfor omtales hovedsageligt alene de bestemmelser, der har fået et andet indhold end i betænkningen.

C. Betænkningssudkastene og et af justitsministeriet udarbejdet lovforslag med de oven for nævnte ændringer har været forelagt for præsidenterne for østre og vestre landsret, sø- og handelsretten i København, Københavns byret og Århus by- og herredsret, Den danske Dommerforening, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark, Foreningen af politimestre i Danmark, Foreningen af politiasessorer og politifuldmægtige i Danmark, politidirektøren i København, advokatrådet, finansministeriet, Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg kommuner og Foreningen af pantefogeder i Danmark. Herudover har betænkningssudkastene været forelagt for justitsministeriets strukturudvalg vedrørende politiet.

Forslaget vil som følge af begrænsningerne i adgangen til politifremstilling af skyldnere i fogedretten medføre en arbejdsmæssig lettelse for politiet. Forslagets betydning for domstolene er vanskeligere at bedømme. På den ene side må forslaget antages at medføre en vis nedgang i antallet af fogedsager som følge af reglen i § 490, jfr. ovenfor under B,3. På den anden side har nedlæggelsen af sognefogeddistrikterne, jfr. ovenfor under B, 7, medført en forøget arbejdsbyrde for fogedretterne.